

La tribuna

Dels nostres impostos i la seva administració

JAUME
Bartumeu

La viabilitat financera del nostre sector públic depèn de manera crucial no només de quins impostos tenim i de com els regulem, sinó també de com els recaptem. No serveix de res legislar establint com a objectius, per exemple, la justícia o la sostenibilitat financera si després la nostra administració no és capaç d'assegurar el compliment fiscal ni pot, per tant, obtenir la recaptació desitjada. Aquest desideratium no és fàcil de portar a la pràctica. Els contribuents sempre tenim la temptació d'atribuir a altres l'obligació de pagar impostos, i la veritat és que els incentius per caure en aquesta temptació es veuen incrementats per la globalització o per la cada vegada més sofisticada «enginyeria fiscal».

Dilluns de la setmana passada, 13 de juliol, vaig acudir a Barcelona, al Cercle d'Economia, a la presentació del llibre *Dels nostres impostos i la seva administració*. Claus per a una millor administració fiscal.

He manllevat de la invitació que vaig rebre el primer paràgraf

d'aquesta tribuna perquè puguem constatar que la problemàtica analitzada en el llibre és perfectament transposable a la nostra realitat. Ho dic tanmateix sabedor que convé guardar les distàncies i ser conscients que les situacions no són iguals ni tampoc no admeten transposicions automàtiques ni de legislacions ni, encara menys, de formes, de maneres de fer.

El llibre és el resultat de la bona i intensa feina de **José Maria Duran** i **Alejandro Esteller-Morè**, investigadors de l'Institut d'Economia de Barcelona i professors d'Economia Pública de la Universitat de Barcelona.

En l'acte del Cercle d'Economia vam tenir el privilegi d'escoltar dues altres persones que coneixen l'evolució de l'administració tributària: **Joan Iglesias**, Director del programa per la definició d'un nou model d'Administració Tributària a Catalunya, i **Antoni Zabalza**, president d'ERCOS i Catedràtic de Teoria Econòmica de la Universitat de València, que fou Secretari d'Estat del Ministeri d'Hisenda durant el govern socialista de **Felipe González**.

En les interessants intervencions d'ambdós presentadors hi vaig trobar -retrobar- moltes coincidències amb la situació andorrana. Deia **Antoni Zabalza** dilluns de la setmana passada a Barcelona que en matèria tributària convé seguretat jurídica

i, en aquest sentit, la tasca comença al parlament, en la fase d'elaboració de les lleis.

I **Zabalza** deia: convé una llei «... el més clara possible, amb el mínim d'exempcions possible...» I per això, insistia, la feina comença el parlament.

Em vaig retrobar així en el nostre debat andorrà de la passada legislatura, quan la gent d'SDP dèiem pràcticament el mateix que acabo d'esmentar i el govern de DA s'entestava durant la tramitació de l'IRPF a fer una llei d'excepcions, talment com un formatge ple de forats.

Tants forats i tantes exempcions i deduccions hi van posar que la Unió Europea, amb la intervenció decisiva d'Espanya, ens ha situat el passat mes de juny en una llista de països poc col·laboradors, que practiquen la competència fiscal deslleial.

És ben evident que recaptar impostos no és tasca fàcil, ni agraïda políticament.

Convé ser conscients que l'administració tributària ha de tenir mitjans per dur a terme la seva difícil tasca.

Una altra línia de reflexió que podem adaptar a la situació andorrana és el de la recaptació potencial. L'Administració ha de tenir una idea de la recaptació potencial que pot esperar. Com deia **Antoni Zabalza** no és el mateix liquidar que cobrar o, dit

altrament, no és el mateix facturar que cobrar.

Com ens recordava **Antonio Durán-Sinfreu**, professor de la Universitat Pompeu Fabra, en l'edició de *La Vanguardia* de dissabte 18 de juliol, els impostos són, sense cap mena de dubte, l'instrument necessari per sufragar la despesa pública. Són, en conseqüència inevitables.

Formen part del compromís constitucional que assenyala -article 37 de la nostra Constitució- que tothom ha de contribuir, en proporció a la seva posició econòmica, a les càrregues públiques mitjançant un

sistema fiscal just.

L'economista britànic **Richard Blundell** en declaracions publicades el dilluns 29 de juny al diari econòmic espanyol *Cinco Días*, defensa «... que totes les fonts d'ingressos estiguin subjectes al mateix tractament fiscal.»

En aquest moment, quan molts empresaris i professionals hem de presentar, a finals d'aquest mes de juliol, les declaracions tant per l'Impost General Indirecte com per l'Impost d'Activitats Econòmiques és un bon moment per reflexionar en els nostres impostos, la seva recaptació i l'administració fiscal.

Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra defensa que el funcionament de l'Estat no pot ser un llast per l'economia i la ciutadania.

Defensem una gestió rigorosa, transparent, eficaç i eficient dels recursos públics amb l'objectiu de no augmentar la pressió fiscal.

Els serveis necessaris que demanen els ciutadans s'han de donar amb una gestió rigorosa, transparent, eficaç i eficient. No es tracta de «gastar menys» sinó de «gastar millor» i obtenir el millor rendiment possible per cada euro invertit, seguint procediments públics i transparents, prioritant la inversió que reverteixi directament a les empreses i l'economia del país. ≡

President d'SDP

NITS D'ESTIU
TERRASSA INÚU

FÊTE DES
LUMIÈRES

23 de juliol de 2015 de 20.30 h a mitjanit · Planta +1

Sopar dedicat a la celebració de l'Any Internacional de la Llum 2015. Espectacle, música, colors, projeccions i jocs de llum. Aquest any se celebra l'any de la Llum i farem una festa en el seu honor. Ballarina, polseres de colors amb llum, làsers, projeccions.

#lumieresinu

inu
www.inu.com

PREU PVP 35 €. Consulta el preu soci SENS
Fes ja la teva reserva a la recepció d'INÚU o trucant al 804 999

DIRECTOR CARLES CAPDEVILA
DIRECTOR ADJUNT IGNASI ARAGAY
SUBDIRECTORS DAVID MIRÓ, CATALINA SERRA, JORDI CORTADA, SÍLVIA BARROSO
DIRECTORA D'ART CRISTINA CÓRDOBA
EDICIÓ PAPER ROSA RODON EDICIÓ DIGITAL ISAAC SALVATIERRA POLÍTICA FERRAN CASAS INTERNACIONAL MARC VIDAL ECONOMIA ÀLEX FONT SOCIETAT ALBERT SOLÉ CULTURA LAURA SERRA COMUNICACIÓ ÀLEX GUTIÉRREZ ESPORTS TONI PADILLA
DELEGACIÓ A MADRID JOAN RUSIÑOL DELEGACIÓ A BRUSSEL·LES LAIA FORÈS LLENGUA ALBERT PLA FOTOGRAFIA XAVIER BERTRAL
EDICIÓ DE PREMSA PERIÒDICA ARA, SL
PRESIDENT FERRAN RODÉS CONSELLER DELEGAT SALVADOR GARCIA RUIZ DIRECTOR AUDIOVISUAL ANTONI BASSAS DIRECTORA FINANCERA FOIX VALDÉ DIRECTOR DE MÀRQUETING ORIOL LLEVAT DIRECTOR COMERCIAL SERGI GERMÁN DIRECTOR DE NEGOCI ORIOL CANALS DIRECTOR DE TECNOLOGIA MARC CAMPRODON
C/ DIPUTACIÓ, 119 08015 BARCELONA. TELÈFON: 93 202 95 95. ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR: 902 281 110 subscripcions@ara.cat
TEXT LEGAL Edició de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin repro- duir ni transmetre a altres mitjans de comu- nicació, totalment o parcialment, sense prè- via autorització escrita. Difusió controlada per l'OJD

A la recerca del plebiscit

JOSEP RAMONEDA

FILÒSOF

1. Unitat. D'aquí al 27-S estarem permanentment en la dinàmica de l'“estàs amb mi o estàs contra mi”. Anem a una elecció plantejada en termes de confrontació simple: independència o unió. I, per tant, són moments de grans promeses, de sentències inflamades, d'exaltacions ditiràmiques. Sotmès permanentment a expectatives que no acaben de realitzar-se, el moviment sobiranista té un inevitable caràcter ciclotímic. Després d'uns mesos de depressió, l'anunci de la llista Junts pel Sí ha desencadenat una nova fase eufòrica. Però les opcions de moral provisional que porten a fer apostes polítiques (en aquest cas, a favor de la independència) no justifiquen donar vacances al sentit crític. I jo personalment segueixo pensant que diverses llistes és millor que una. I no m'agrada que s'utilitzi la causa superior –la independència, en aquest cas– per eludir el judici sobre la pròpia gestió, amagant-se en una llista calaix de sastre. Sempre m'han incomodat les unitats incontestables, sempre he sospitat del discurs que la unió fa la força. Per compartir un gran objectiu no cal que ningú hagi de renunciar a la seva singularitat, ni servir de coartada de l'altre, ni incloure en el seu programa coses que no ha defensat mai. Afortunadament, als que ens sentim incòmodes per no poder triar sempre ens quedarà la CUP. Encara que també pot passar que n'hi hagi de més conservadors que acabin a Unió o gent d'esqueres que opti per la llista de Podem i companyia.

Un dels arguments per la llista única és que fa bola de neu, pel típic mecanisme de l'espiral del silenci que minimitza tot el que en queda fora. Crec que és més fàcil que cadascú faci el ple dels seus per separat que junts. En tot cas, un argument juga a favor dels partidaris de la llista unitària: el sol fet

d'anunciar-la ha despertat la irritació del govern espanyol, que donava el tema de la independència per amortitzat. I ha començat el carrusel de les amenaces, sobretot per part de Margallo. No deixa de ser curiós –potser un acte fallit– que l'ariet de la batalla ideològica contra l'independentisme sigui el ministre d'Afers Estrangers.

Més enllà d'alguns interessos partidistes evidents, entenc les raons de la llista que voldria ser única però no ho és. Perquè l'independentisme guanyi aquestes eleccions cal polaritzar. La irrupció amb força de l'esquerra alternativa en l'escena política catalana, ara encajada a la recerca de candidat, ha complicat sensiblement l'escenari del 27-S, perquè pot canalitzar un vot de protesta que en altres circumstàncies es podia haver apuntat a la independència. L'elecció s'anava a jugar amb quatre variables: unionisme, catalanisme no independentista, independentisme i esquerra alternativa, que duia a una dispersió del vot que feia molt difícil una majoria clara. La

llista i la sobreactuació verbal en relació a ella poden fer pujar, com a resposta, el to dels partits espanyols i dels unionistes confessos, i portar la campanya al terreny de la confrontació simple: independència sí, independència no. És a dir, forçar el caràcter plebiscitari de la convocatòria.

L'eslògan deixat anar per Raül Romeva, i destinat a ser emblema de campanya, “Anem a totes”, simbolitza aquesta estratègia. Tanmateix, tal vegada impulsat per la incomoditat de trobar-se entre gent que havia combatut durant molts anys, Romeva va apujar el to, anunciant que en cas de bloqueig de l'estat espanyol “es procedirà a la proclamació immediata de la independència”. ¿Factor de mobilització o factor de por? En una societat malgrat tot benestant, que no sembla disposada a córrer més riscos del compte, anunciar passos impossibles pot generar més dubtes que adhesions. Per guanyar la independència s'han de sumar vots, molts vots, perquè el vot i la paraula són les úniques armes de què es disposa perquè la negociació amb Espanya i amb Europa s'imposi com a inevitable. Però prometre la proclamació de la independència és garantia de frustració. Es proclamaria i tot seguiria igual. ¿O és que es pot pensar seriosament que es compta amb alguna capacitat de coerció i coacció per imposar la decisió presa?

2. Por. Diu el filòsof Jürgen Habermas: “Em temo que el govern alemany, incloent-hi el seu soci socialdemòcrata, ha dilapidat en una nit el capital polític que una Alemanya millor havia acumulat durant mig segle”. Torna la desconfiança en Alemanya. I ja no és tabú evocar el passat. “Per primer cop hi ha por”, diu un home tan prudent com Romano Prodi.

**Afortunadament,
als que ens sentim
incòmodes amb la llista
unitària sempre ens
quedarà la CUP**

DIÀLEG

*Els grans debats de l'actualitat
en mitjans d'aquí i del món*

Posem fi al malbaratament alimentari a Europa (LE MONDE)

El 9 de juliol el Parlament Europeu va votar una resolució històrica gràcies a una esmena proposada per la diputada europea Angélique Delahaye. Així, en el marc d'una resolució sobre l'“economia circular”, els eurodiputats van adoptar una esmena per la qual conviden la Comissió Europea a propiciar la creació, dins dels 28 estats membres de la Unió Europea, de convencions que facin que el sector del comerç alimentari de detall distribueixi els productes no venuts a associacions caritatives.

A Europa són més de 80 milions les persones que viuen per sota del

llindar de la pobresa. I alhora [...] cada supermercat de la UE llença 40 quilos de menjar cada vespre! Cal saber que 40 quilos de productes menjívols equivalen a 500 euros. Això permetria alimentar un centenar de persones. L'impacte a escala europea permetria eradicar una part de la fam al nostre continent.

El 21 de maig, i només en quatre mesos, gràcies a la mobilització ciutadana vam aconseguir que el Parlament francès aprovés per unanimitat una llei en virtut de la qual s'obliga tots els supermercats a donar els productes no venuts. Aquesta victòria francesa ha tingut un eco extraordinari a tot el món. És, doncs, el moment d'estendre la mobilització per obtenir una mesura similar a nivell europeu per aturar el malbaratament alimentari a tots els països de la UE.

Per tant, llancem una crida solemne al president de la Comissió Europea, Jean-Claude Juncker, i als 28 caps d'estat de la Unió Europea (en-

tre els quals Angela Merkel, David Cameron, François Hollande i Matteo Renzi ja hi han mostrat interès), perquè l'esmena aprovada pel Parlament Europeu esdevingui una directiva europea i perquè s'apliqui en tots els països de la Unió, de manera que els supermercats no llencin més menjar en cap país de la UE.

Aquesta directiva, com la llei aprovada a França i a Herstal (Bèlgica), és senzilla: obligaria cada supermercat a donar els productes no venuts a l'associació que volgués, la qual els recolliria gràcies a la feina del voluntariat. Aquests voluntaris podrien distribuir-los tot seguit entre les persones necessitades, sobretot les persones sense sostre. [...]

[21 de juliol]

**J.-J. ELEDJAM, S. RIVOAL,
N. FONTAINE, A. DERAMBARSH**
PRESIDENT DE LA CREU ROJA FRANCESA /
PRESIDENTA D'ACCIÓ CONTRA LA FAM /
EXPRESIDENTA DEL PARLAMENT
EUROPEU / CONSELLER DE COURBEVOIE

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.

a
ara